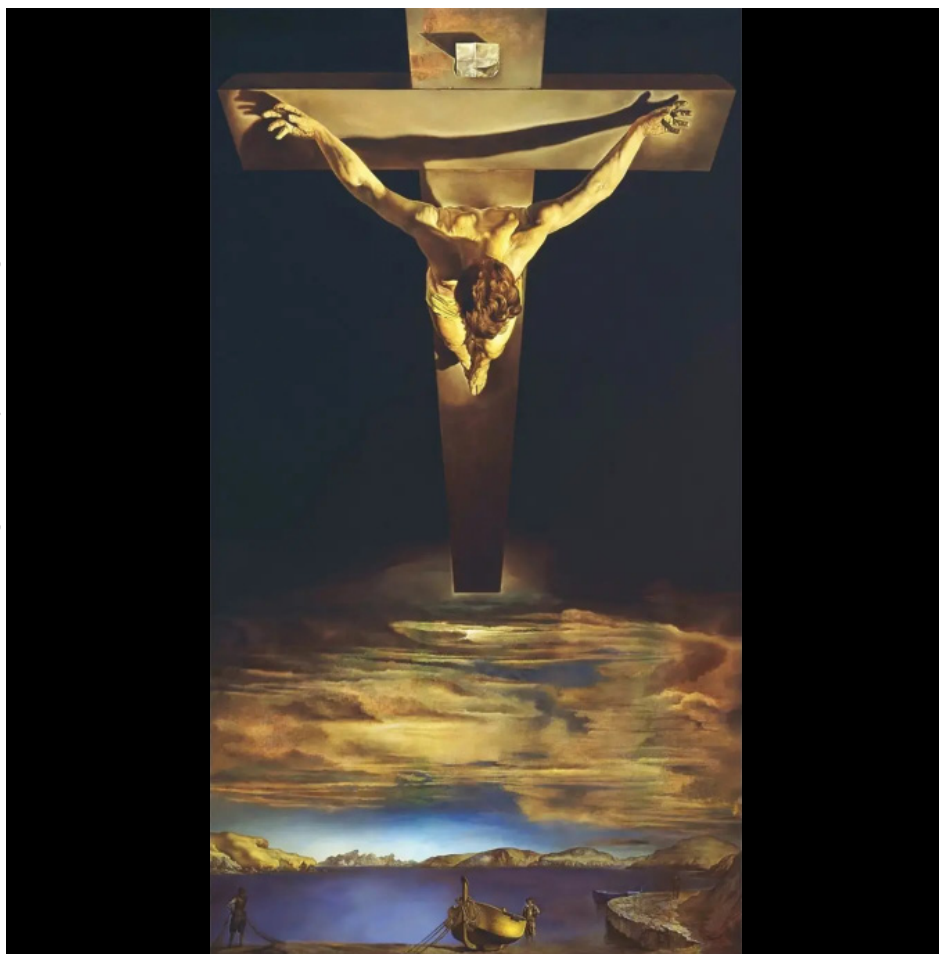

ÉGIGÉRŐ

29. évfolyam 1. szám

2025. április - Húsvét

Salvador Dalí: Keresztes Szent János Krisztusa (1951) – Kelvingrove Art Gallery and Museum, Glasgow

(A börtönőr) kivezette őket, és ezt kérdezte: Uraim, mit kell cselekednem, hogy üdvözüljek? Ők pedig így válaszoltak: Higgy az Úr Jézusban.

ApCsel 16,30-31

- Mit tehetek azért, hogy elnyerjem a világszolgálatot? – kérdezte a tanítvány mesterét.
- Körülbelül annyit, amennyit azért tehetsz, hogy a Nap reggel felkeljen – felelte a mester.
- De akkor mi haszna van a börtönek és az imának?
- Hogy biztosan ébren legyél, amikor a Nap felkel... – felelte a mester.

Már a gazdag ifjú is ezt kérdezi Jézustól: mit kell tennem, hogy elnyerjem az örök életet? A Pál apostolt és munkatársát, Szilászt őrző börtönőr pedig, szembeülve a földrengés okozta nyitott cellaajtókkal, rémülten keresi a rabokat, és a saját életét készül eldobni, amikor egyszer csak ott állnak előtte a féltve őrzött híres rabok. Ekkor megérez valamit az Isten nagyságából, és a remegése immár az őelőtte való kicsinyiségére való rádöbbenésről szól, és kérdezi Pált, mit kell cselekednem? Mit kell tennem, hogy engem is szeressen az Isten? Hogy megbocsásson? Hogy egyáltalán észrevegyen, megszánjon, és én belé kapaszkodhassak?

A mesterről és tanítványról szóló példabeszéd is megadja a legfőbb választ: semmit. Végső soron semmit. Isten szeretetét,

rám figyelő szemét, bocsánatát akkor is bírom, ha semmit sem teszek. Mert Ő előbb szeretett, előbb figyelt fel rám, és Ő az, aki egyáltalán rám talált. Azonban mind a példázat, mind Pál apostol válasza sejtett valamit mégis ezen a semmin túl, amit tenni tudok. Hitet, önátadást, készenléletet, ébrenléletet, vagyis az Istenre, az ő akaratára figyelő jelenléletet, ami csak egy hajszállal több a teljes passzivitásnál és tehetetlenségénél, de több mégis.

Számoljak veled, hogy felkel a nap. Tudjak róla, hogy Isten gyermeke vagyok. Számoljak veled, hogy Jézus értem is végigment a börtöni úton, értem is bevonult a szent városba a farkasok közé, értem is szenvedett, és értem is kínhalt. De a legfontosabb, hogy tudjam, sőt higgyem: értem is feltámadt, és legyőzte a sötétséget, legyőzte minden álnokságomat. A kérdező tanítványt, a megtérő börtönőrt, a gazdag ifjút és az enyémet.

A börtöm, a készülésem, a gyászom, a hűsvétem, az örömhírt befogadó szívem és életem teljes, „*ha nem teszek semmit sem. Csak engedem, hogy szeressen az Isten.*” (Türmezei Erzsébet)

Ámen.

Keczkó Szilvia

Ifiszilveszter

Már korábbi ifis alkalmakon is többször hallottam az ifiszilvesztterről, és arról, hogy az milyen feltöltő és nagy élmény minden résztvevő számára. Ezért már előre vártam, és nagyon érdekelt, hogy milyen lesz, emellett tudtam, hogy ha ifis alkalomról van szó, az csak jó lehet.

Egy péntek reggelen szálltunk fel a buszra, és dél körül már lenn is találtuk magunkat Bodrogkeresztúron. Előtte többször hallottam, hogy „sajnos most nem Mátra-szentistvánra megyünk”, de nekem ehhez nem nagyon volt viszonyítási alapom. Viszont szerintem ez a szállás is nagyon jó volt és itt is remek két napot tudtunk eltölteni. Amikor megérkeztünk, szerintem már mindenki nagyon éhes volt a hosszú úttól, és így kiadós ebéddel kezdhettük együttlétünket. Utána mindenkinek volt egy kevés ideje elhelyezkedni a szálláson, majd kezdődhetett is a programok sorozata. Énekeltünk, majd volt egy ifi-szerű alkalom, ahol az új, 2025-ös év ígéjével foglalkoztunk: „Mindent vizsgáljatok meg: a jót tartásatok

meg”. Később Szabi készült egy új évvel és Szilveszterrel kapcsolatos vetélkedővel.

Rengeteg ötletes és szórakoztató feladatban vehettek részt a csapatok tagjai (például Szabi az ujját vagy egy néhány napos virslit érint oda az egyes csapatok által kiválasztott, bekötött szemű ember nyakához). Utána jött a nap fénypontja, az éjféli. Pezsgővel koccintottunk, majd körülbelül hajnal kettőig fenn lehetett maradni társasjátékozni, beszélgetni. Mi egy olyan játékkal játszottunk, amiben közösen kell egy lakatlan szigetről kiszabadulni.

Másnap reggel Szilviék tekintettel voltak a késői lefekvésre, és csak 10-11 óra körül kellett felkelni. Reggeli után összepakoltunk, majd lementünk még megnézni a Bodrogot. Miután visszaértünk a buszhoz, elindultunk hazafelé. Még megálltunk Miskolcon, ahol mindenki magának intézte az ebédet. Szerintem mindenkinek remek élmény volt ez a két nap, és én már alig várom a következő ifiszilveszttert és a nyári kenuzós ifi táborot.

Halbritter Ádám

Presbiteri hétvége Balassagyarmaton

A 2024. évi tisztújítás után felállt presbitérium első közös „csapatépítése” zajlott a január 17. és 19. közötti csendes hétvégén. Évente egyszer van alkalmunk így együtt lenni, ráadásul az új összetételű csapat találkozott így, mely megadta az alkalom különlegességét. A már jól bevált, hűséges balassagyarmati evangélikus vendégház fogadott bennünket. Civitas Fortissima, a legbátrabb város ezúttal is jó helyszínt tudott biztosítani, a vendégház családiás környezete tökéletes keret volt ismét.

A péntek esti érkezés, vacsora és az áhítat után megkezdődhettek azok a beszélgetések, melyek – mint más korábbi ciklus esetében is – megalapozzák azokat a személyes kapcsolatokat, melyek a testület működését láthatatlan kis hálózatként segítik.

A szombat két nagyobb részből állt, folyamatos terhelés alatt voltunk. A délelőtti középpontjában egy – mondhatni professzionális – csapatépítési program állt. Lelkészeink korábbi tréningjei kapcsán szerzett tapasztalataikat idehozva, az úgynevezett Belbin-teszt segítségével igyekeztünk feltárni a csapaton belüli karakterek, személyiség típusok kérdéseit. Ennek a tesztnek az értékelése hozzásegíti a közösségeket, hogy tagjaik karakter-típológiáját elvégezzék, és lehetőséget teremtsen arra, hogy ennek segítségével olyan típusú feladatokat lássanak el, amelyek leginkább illenek a személyiségükhöz.

A délelőtti program következő szakasza pedig arra a kérdésre kereste a választ, miként jelenhetünk meg gyülekezeti szinten

külvilág számára úgy, hogy az őszinte képet mutasson rólunk, emellett a közösségünk erősségein, színességén keresztül miként tudunk vonzóak lenni egy kívülálló számára. Két missziói csapat alakult, a feladat pedig ennek a célnak a jegyében egy-egy kisfilm elkészítése volt. Teljesen elszeparálva zajlott az ötletek kidolgozása és a felvételkedészítés, nem tudhattunk a másik csoport munkájáról. Így a szándékoknak is megfelelően végül két különböző megközelítés született, melyek lényegében ki is egészítik egymást. Az egyik csapat inkább informatív megoldást dolgozott ki, a gyülekezet egyes tagjai bemutatására koncentrált, a másik inkább egy ötletes jelenettel igyekezett bemutatni a bennünket jellemző hangulatot, sokrétűséget, nyitottságot, azt a felvétellel kifelé tükrözni.

A nap második blokkja a szokásosnál időben és a tárgyalt témák számában is bővebb presbiteri ülés volt.

Az elmúlt időszak eseményeinek, valamint a következő időszak lehetőségeinek és teendőinek áttekintése után több önálló téma kerül terítékre.

Kántorunk, egyházzenei szakértőnk: dr. Ecsedi Zsuzsa beszámolt az evangélikus énekeskönyv-megújítás és próba-folyamat feladatairól. Megtudhattuk, hogy a megújítás kb. 10 éves folyamat, a kiadás jelenleg tervezett időpontja 2030. Készülnek fordítások és teljesen új énekek is, Kiss Judit Ágnes és Lackfi János költőktől is érkeznek szövegek. Jelenleg a próba-füzet énekei kipróbálásában 50 közösség,

gyülekezet és iskola vesz részt. A zöld próbafüzet online is elérhető:

<https://enekeskonyv-megujitas.lutheran.hu/probafuzet/>

Tárgyaltuk a templomfűtés kérdését, mely a nagyon megemelkedett energiaárak miatt komoly műszaki és költségvetési kihívásokat jelent. Az utóbbi időben a felfűtési idő növelésével, valamint az alaphőmérséklet nagyon kis emelésével próbáltuk komfortosabbá tenni az istentiszteleti alkalmakat, és ennek a közműdíjakra gyakorolt hatását középtávon kísérjük figyelemmel.

Szóba került a hangosítás karbantartásának ügye, és a 2025-re tervezett beruházásokról, felújításokról is tárgyaltunk. Köztük van a kerti kemence kéményfedésének bádogozása és a tető kis bővítése, az oldalterem bádogos munkáinak, valamint elektromos vezetékei megújításának kérdése, valamint a kerítés javítása is.

Alkalmunk volt a gyülekezeti konferenciák átalakuló gyakorlatának értékelésére is. Különösen a két év eleji balatoni konferencia tapasztalatainak megbeszélése volt hangsúlyos. Itt egy korosztály-váltás tart már évek óta, a kisgyermekes családok hétvégét elindítók gyermekei már jórészt felnőttek, ezért nagyon fontos volt ennek a hétvégének a megújítása. Még csak csendesen, de sikerekről lehet beszámolni.

Egy új generáció nő bele ebbe az alkalomba, párhuzamosan változásokat hozva a márciusi gyülekezeti konferencia életébe is, melynek – amellet, hogy mindenkire számítunk – a gerincét most már talán inkább a 40-es korosztály adja majd.

Az „Akarattyai hétvége” az elmúlt két évben, nem utolsósorban a covid járvány utóhatásaiaként is, elmaradt. Ennek az újra-szervezése is folyamatban van.

A témákban gazdag presbiteri ülést, vascsorát követően a már megszokott nagyon jó hangulatú vetélkedő került sorra. A fél tízkor tartott esti áhítat után, az intenzív nap eredményeképpen nem kellett senkit elringatni az elalváshoz.

A távolság miatt úgy szerveztük, hogy korábban, 9 órakor tartottuk a vasárnapi istentiszteletet, helyben a gyülekezeti házban, hogy még mindenki a saját családjával is együtt lehessen a vasárnap hátralévő részében.

A beszélgetések során megemlékeztünk az előző ciklus presbitériumáról, azokról a presbiter testvérekről is, akik a választások után már nem tartottak tovább velünk. Érezzük, hogy az ő tapasztalataik, kisugárzásuk, stabilitásuk még hiányzik az új közösségből. Megpróbálunk méltó utódjaikként szolgálni.

Dr. Bognár Attila

Fölöttünk ott ragyog az Úr

Aki járt már osztálykiránduláson, csapatépítő hétvégén, énekkaros elvonuláson, konfis táborban, vagy netán (de ide már a legbátrabbakat értem) lakott kollégiumban, az néhány arasznyival biztosan közelebb került Krisztus Urunk egyik kedvenc allegóriájának megértéséhez. Ez pedig úgy írható le, mint az összetartozás, együtt lélegzés, közös terhek és örömök megélésének közössége: a nyáj. A nyájbanlét olyan élményeket rejt ugyanis magában, amelyeket hiába keresnénk kettes vagy hármas csoportokban. Ehhez egy bizonyos méretű tömeg kell. Balatonszárszón, február 7-9. között, pontosan ez vált eleven,

nyüzgő, fesztelen valósággá: egy random összetételű nyáj, amelynek 65 tagját nem furkósbottal kellett összeterezni.

Mert igen jó érzés egymásból töltekezni. Mert felszabadító dolog bekukkantani a felszín alá, s megélni a vasárnapi istentiszteleten veled úrvacsorázó hétköznapiságát: hogy kétszer szed a rántottából a reggelinél; hogy egy sörtől elálmosodik; hogy a gyermekeivel tud emelt hangon is beszélni; hogy külföldön született; hogy játék közben milyen bravúrosan reagál a kudarcra; hogy szinte hazajár Szárszóra, mert már több mint száz alkalommal fordult meg ott; hogy nem fix szombati program a

családjában a Fény utcai piaci lángosozás*; hogy egyik kedvenc családi hobbija a vitorlázás; hogy már járt Hawaii-on; hogy alkalmanként rituálisan elszív egy szál cigit; hogy hogyan változik át az arcbereendezése altatás után, este 10-kor, a sötét szobából ismét fényre vetődve...

Az összezártság őszinteséget szül, s paradox módon pont a jelmez mögé bújjás adott nekünk ebben még nagyobb lendületet: a hétvége során a farsangnak is osztottunk szerepet. Szombat délután hirtelen ott termett közöttünk az egész Micimackó bagázs, egy-két pillangó, tündér, párdúc, epersem, egér, halacska és még sorolhatnám. Az elmaszkírozott arcok, sérók és tűneményes kosztümök nemhogy elfedtek, sokkal inkább felfedtek valamit abból, hogy milyenek is ennek a nyájnak a tagjai.

Fény. Nyáj. Urunk két felettébb kedves találománya. S ha mindkettőt egyszerre élvezheted egyetlen hétvége alatt, az egy valóban bőkezű ajándék. Megspékelve azzal a páratlan élménnyel, hogy előtted ott ragyog azúr színekben „édesvízű tengerünk”. Sokmindenhez hasonlatos a mennyek országa, például egy csendes vizek mellett, füves legelőkön, roskadáig terített asztaloknál és csordultig töltött poharak társaságában eltöltött gyülekezeti hétvégéhez is.

*Azt nem tudtuk meg, hogy kinek igen, szóval maradt még bőven megbeszélni való a vasárnapi istentisztelet utáni tumultusban megállva, ahol már nem az lesz a kérdés, hogy „hogyan hívnak?” és „honnan jöttél?”.

Horváth-Hegyí Dénes

AZÉRT SZERETEK IDE JÁRNI...

Mert új barátaink lesznek

Azért szeretünk ide járni, mert jókat kézműveskedünk, közben megtanuljuk a bibliai történeteket. Kedves gyerekek járnak a GyBK-ba, új barátaink lesznek az iskolán kívül is, és mindig várjuk, hogy itt újra találkozhassunk. A foglalkozást vezető kedvesek, aranyosak velünk. A végén mindig érdekes játékokat játszunk együtt. Örülünk annak is, ha összegyűlik a részvételért járó pecsétekből a megfelelő számú, és választhatunk egy kis ajándékot.

Gubán Dóri, Szonja és Laura

AZÉRT SZERETEK IDE JÁRNI...

Mert mindig felvidítanak

Azért szeretek ide, a konfirmációs órára járni, mert egy új csapat tagja lehetek, és mert mindig szeretettel fogadnak. Amikor rossz kedvem van, itt mindig felvidítanak.

Szeretem, hogy bármit mondok, nincs rossz válasz.

Szeretem, hogy a közösség összetartó, és soha senki sincs egyedül.

Szeretek úgy hazamenni csütörtökön, hogy tudom, mindjárt újra csütörtök.

Szendvei Zsófia

AZÉRT SZERETEK IDE JÁRNI...

Mert sok jó baráttal találkozhatok

Azért szeretek az ifire járni, mert ott sok jó baráttal találkozhatok, olyanokkal is, akikkel nem egy évfolyamba tartozunk. Jó együtt énekelni, imádkozni, beszélgetni. A kisifin mindig interaktív feladatokkal várnak minket a lelkészeink, amiket nagyon szeretek.

Néha még a nagyobbak is vezetnek egy-egy órát. Az ifi előtt finomságokat szoktunk enni, ez olyan, mint egy kis szeretetvendégség. Összességében a péntek esti találkozások a hetem fénypontját jelentik.

Pintér Marci

AZÉRT SZERETEK IDE JÁRNI...

Mert otthon érzem magam

Azért szeretek ide a nagyifibe járni, mert ez nemcsak egy ifjúsági kör, hanem egy igazi közösség, ahol mindig otthon érezhetem magam. Péntek esténként összegyűlünk, hogy együtt énekeljünk, beszélgessünk, és megosszuk egymással a gondolatainkat. Itt nemcsak felszínes társalgások zajlanak, hanem mély és őszinte beszélgetések is, amelyek segítenek jobban megérteni önmagunkat és a hitünket. Sok barátság született már ebben a körben, és mindig jó érzés tudni, hogy van egy hely, ahol figyelnek rám és támogatnak. Ezek az esték igazi feltöltődést jelentenek a hét fáradal-

mai után, és mindig új lendületet adnak a következő napokra.

Binder Álmos

Generációk Szárszón

Az X generáció maximalizmusával, késéstől frusztráltan ültem a dugóban Szárszó felé az M7-esen, míg alfa generációs kislányom mit sem törődve a külvilággal, telefonjába merülve ült az autóban. Miért is hivatkozom a generációs különbségekre? Az elmúlt években számos kutatás épült a nemzedékekre jellemző tulajdonságok összehasonlítására, annak reményében, hogy jobban megértsük egymást, könnyebben áthidalhatóak legyenek a félreértések, harcok. De vajon valóban harcok

ezek? Vagy inkább egy-egy kérdésre való különböző élethelyzetekből jövő válaszok.

A Szárszói gyülekezeti konferencia ezt a témát járta körül bibliai történeteken, Pethő-Udvardi Andrea sárvári lelkész előadásán, beszélgetéseinken, játékaikon keresztül. A „Generációk a közösségeinkben” című előadás kiemelt mondanivalója volt, hogy hatalmas feladat és lehetőség az, hogy egyszerre 6 generáció képviselteti magát gyülekezetünkben. Feladat, mert meg kell tudni szólítani és meg kell tudni

tartani őket, másrésről lehetőség, mert egymás megismerése által megszülethet a megértés.

Az előadást követő beszélgetések során felmerült, hogy a generáció kutatások megállapításai kategorizálnak, s ez ellenérzést kelthet. Ezért is fontos tudatában lenni annak, – világított rá az előadó, – hogy ezek a megkülönböztetések leginkább sorvezetőként szolgálnak a nemzedékek együttéléséhez. A megértéshez fel kell ismerni, hogy mind a 6 generációnak más az „élménytartománya”, mást élt meg eddigi élete során, ezért másképp reagál egy-egy helyzetre. A két legutolsó, – a Z és Alfa – generáció életét meghatározza a digitális világ, amit

lehet szeretni vagy nem szeretni, de el kell fogadni, hogy jelen van az életünkben. Rajtunk múlik, hogy mit kezdünk vele, képesek vagyunk-e kapukat nyitni a digitális falakon.

A nemzedékek színes együttlétére, jó példa volt a szombat esti ötletes kvízzjáték is, hiszen a helyes válaszok jó része a fiatalabb generációktól érkezett. Hétségénket az istentiszteleten Illés próféta generációfüggetlen élményével zártuk, hiszen bármelyik életkorban találhatjuk magunkat a reménytelen elhagyatottság állapotában, de az Úr ilyenkor a segítségünkre siet, és erőt ad, hogy folytassuk utunkat és teljesítsük a küldetésünket.

Nagy Ágnes

Gyülekezeti alkalmaink

ISTENTISZTELETEK

Vasárnap 10.00 órákor úrvacsorával

Családi istentisztelet

A hónap első vasárnapján
11.15 órákor

Könnyűzenés istentisztelet

A hónap harmadik vasárnapján
11.15 órákor

GYERMEKBIBLIAKÖR

Minden hónap 2., 4. és 5. vasárnapján
10.00 órákor

BIBLIAÓRÁK

Kedden 18.00 órákor
Csütörtökön 10.00 órákor

ÉNEKKARI PRÓBÁK

Pénteken 18.30 órától – gyülekezeti kórus

HITTANÓRÁK

Hétfőn 16.30 órákor óvodások részére

IFJÚSÁGI ÉS FIATAL FELNŐTT ÓRÁK

Fiatal felnőttek bibliaórája

Havonta egy csütörtök este 18.30 órákor
– megbeszélés szerint

Ifjúsági óra

Pénteken 17.30 órákor

Konfirmációi előkészítés

Csütörtökön 16.00 órákor

HÁZASPÁROS KÖR

Havonta egy csütörtök este 19.00 órákor
– megbeszélés szerint

BABA-MAMA KÖR

Havonta két péntek délelőtt
– megbeszélés szerint

Aktuális gyülekezeti programjainkról honlapunkon tájékozódhatnak.

**Továbbá ott van lehetőség feliratkozni levelezőlistánkra is:
hegyvidek.lutheran.hu**

ÉGIGÉRŐ

Erős vár a mi Istenünk!

A BUDAHEGYVIDÉKI EVANGÉLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA, MEGJENIK ÉVENTE 4 ALKALOMMAL

Kiadó: Keczkó Pál lelkész | 1123 Budapest, Kék Golyó utca 17. | Telefon: +36 1 224 0640; +36 20 824 3460

E-mail: pal.keczko@lutheran.hu | Szerkeszti: Keczkó Szilvia

hegyvidek.lutheran.hu

Típo, tördelés: Kappéter Ákos | Nyomdai kivitelezés: Rózsa Gábor nyomdája

A KIADVÁNY MEGJENÉSÉT A XII. KERÜLETI HEGYVIDÉKI ÖNKORMÁNYZAT TÁMOGATJA.